

a második kép első fele Alszeghy Irmának és D. Ligeti Juliskának egy hosszabb párbeszéde. Ligeti Juliska átszellemült mosolygással hallgatta... mosolygott és elővette a zsebdojtját és a mosolygó szemére szoritotta... és a zsebkendő nagyon nedves lett. Alszeghy Irma hamarosan követte a példát, a férfiak közül pedig elsőnek Kürthy József nyult a zsebéhez, ami annál is sürgősebb volt, mert könnyei akkor már sűrűn peregtek az arcán és mikor ennek a dialogusnak vége lett... a „Színházi Élet“ munkatársa nem látott már semmit, mert a könnyeket törlő zsebkendőn át nem lehet látni. Egyébként amit láthatott volna csak annyi, hogy

mindenki könnyezett és mindenki a szemét törülgette. Csak Molnár ült kitértően és nyugodtan és olvasott. Ő biztos volt a dolgában — és biztos abban, hogy a nagy könnyezést mindjárt mosolygás fogja felváltani. Ugy is lett... a megható levélírási jelenet után a gyerekek beszélgetése már jóleső derűt varázsolt a könnyek közé és a mennyországi jelenet felemelő ragyogása után mindenki könnyek emlékével, de boldog és gyönyörűséges mosollyal ment el a próbáról.

A Nemzeti-színház évkönyvébe pedig feljegyeztetett, hogy ez volt az első olvasópróba, amelyet könnyek kísértek.

Disznótörő Vigszükhözben

Nem ujság, hogy a drágaság Budapesten ma mindenkinek megfekszi a gyomrát. Egyéb ugyan nem. Mert egyebet néha még pénzért sem lehet kapni. Ennek a szomorú közgazdasági tünetnek a súlyáról beszélgetett Csontos, meg Szerémy. Csontos, mint fiatal apa panaszkodott, hogy a tej példátlanul drága. Szerémy inkább a sertés-
karaj és a kolozsvári káposzta árának nagyszási hóbortja miatt emelt szót. Végül teljesen áttértek a disznó-nemű dolgok hihetetlen drágulására. Ahogy diskurálnak, Csontos a fejére csap:

— Grandiózus ötletem van. Veszünk mutyiba egy disznót vidéken. Ha hazahozatjuk, még a szállítási költség se teheti olyan drágává, mint a pesti disznóhus.

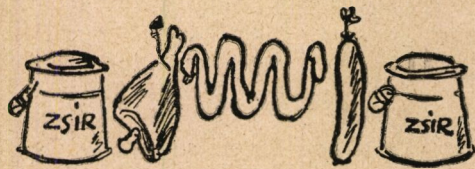
Szerémy ragyogónak találta az ideát. Nyomban egymás tenyerébe csaptak és boldogan tervezgették a disznó-vásárt. Már előre élvezték lelki szemeikkel az omlós sonkákat, a derék hurkákat,

cellért szerződöttem és rengeteg pénzt fektettem bele abban a reménységben, hogy saját termései borom lesz. Szüretre nagy vendégereget hívtam és termelt összesen — két fűrt szőlő. Azt a vendégek bogynként el is fogyasztották.

De Csontos és Szerémy nem hallgattak a rideg tanácsra. Másnap már elkezdtek szakértőtől kérdezősködni, hogy hol kapni a közelben szép disznót. E célból fiakkereken végigjárták a henteseket. A fiakkerekes negyven koronát kapott ugyan, de ők megtudták, amit akartak: disznót Alagon célszerű venni.

Másnap autót béreltek és kitőfögtek Alagra. Ott egy félnapot disznó-kereséssel töltöttek. Végre akadtak egy gyönyörű példányra. És elkezdtek alkudni. E célból a gazdaemberrel betértek az alagi vendéglőbe, ott bő áldomást fizettek és a következő szerződést kötötték:

1. §. A disznónak mától fogva Poenkarré a neve.
2. §. A disznó ára akkor esedékes, mikor leölik, mert hátha esetleg megdöglik közben.
3. §. A disznó a leölésig kizárólag tiszta kukoricát kap enni.
4. §. Leöléskor a disznó kilójáért hat korona fizetendő.
5. §. A disznó farkára különös gond fordítandó, mert azt Szerémy Zoltán szerződő fél kocsonyában nagyon szereti.
6. §. Ezzel szemben a disznó két füle Csontos Gyula szerződő fél jogos tulajdonának tekintendő.

a sístergő kolbászokat, a hóhéher szalonnákat, a gyönyörű tepertőt. Csak a Fenyvesi zavarta őket, aki mindenáron le akarta beszélni a két színszt a disznóvetélről.

— Gondoljátok az én szőlőmre. Gyönyörű hordókat vettem, borospincét csináltattam, vin-

A szerződést aláírták, az áldomást kifizették és autón bejöttek Pestre. Ettől fogva se Csorossal, se Szerémyvel nem lehetett bírni. Állandóan állattenyésztési szakkifejezéseket használtak, csak a Poenkárréről beszéltek és gunyos kacajjal nézték le embertársaikat, akik a zsirdrágaság miatt panaszkodtak.

Azonkívül a disznóra a legnagyobb gondot fordították. Gazda szeme hizlalja a disznót, — mondták egymásnak. Egy nap Csortos ismét autót bérelt és kivitte magával az V. kerületi kőzjegyzőt Alagra a hizó disznóhoz, hogy

rajtakapják a tulajdonost, ha netalán nem tisztá kukoricát adna a Poenkárrének enni. Másnap Szerémy bérelt autót és szaladt ki Alagra, mert azt a borzasztó dolgot álmódta, hogy ismeretlen tettes éjszaka levágta a disznónak a farkát. Két nap múlva ismét autót béreltek és kirohantak Alagra, mert azt hallották, hogy Alagon sertés-vész van. Mindjárt állatorvost is vittek magukkal, akinek a honoráriumát előre kifizették. De a rossz hír valótlannak bizonyult, s ennek örömeire bankettet rendeztek. Egy hét múlva Szerémy ismét kiatúzott Alagra és visszajöve bejelentette Csorotnak, hogy a disznó leölhető arányokat öltött és csak úgy dagad a hájtól.

Erre a nagy fontosságú tárgyalások döntő percei következtek. Szerémy azt ajánlotta, hogy kérjék fel Hüttl Hümmért a disznó ledöfésére, de

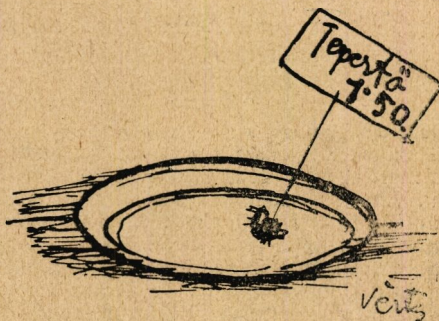

Csortos Herzel báróhoz ragaszkodott. Végre is megállapodtak Réti nyugalmazott hentes személyében, akiről szakértők azt mondják, hogy pokoli ügyessége van a disznóölés technikájában.

A nagy nap elérkezett. Csortos és Szerémy kora hajnalban autón kimentek a hentessel Alagra. Ott lemérték a disznót: száztíz kiló volt. Kifizették a hatszázhatvan koronát és a dráma lejátszódott: Poenkarré véres halált halt. Nem részletezzük itt a disznótor szenzációs örömeit. A tor, amelyre boldog-boldogtalan hivatalos volt, tekintélyes számlával járt. Sokba került továbbá az a társzeker, amely a Poenkarré hült tetemét Budapestre szállította. A két tulajdonos autón jött haza.

Itt Csortos és Szerémy testvériesen megfizették az olcsó ételmelet. Fejenként két sonkát, huszonöt kiló zsirt, azonkívül a husok, kolbászok, hurkák, disznósajtok és kocsonyák örült tömegét kapták. Az egész Vigszínház tiszteletteljes bámulattal szemlélte a két szenzációs gazdát, akik energiával és szorgalommal ime legyőzték az élelmiszerdágaságot.

Alig van már ehez hozzátenni való. A minap Csortos bekukkantott a Szerémy öltözőjébe. Szerémy tepertőt vacsorázott házi kenyérrrel és étkezés közben hosszú számsorokat írkaft egymás alá egy iv papírra.

— Mit csinálsz? — kérdezte Csortos.

— Összeadtam a költségeket és kiszámítottam, hogy nekem minden szem tepertő, amit meg eszem, egy korona ötven fillérbe kerül.

— Nekem mondd? — felelte busan Csortos, — én is ma számítottam ki, hogy a kolbászom minden centimétere két korona ötvenembe van.

A nyitott ajtóban erre harsány kacagás hallatszott. Fenyvesi állt ott, a szőlőtulajdonos.

